

Arrest

nr. 292 453 van 28 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20, bus 83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 per drager heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juli 2023 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2023 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 16 juli 2023 toe op de luchthaven van Zaventem (BRU) vanuit Abu Dhabi (AUH) met een Pakistaans paspoort en een Belgische C-kaart.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 16 juli 2023 een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

*Op16/07/2023.... om..16.00.... uur, aan de grensdoorlaatpost,
werd door ondergetekende,.....D.(...) S.(...) S.(...) INSPECTEUR.....*

1

de heer : naam J.(...) voornaam A.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Pakistan wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer SL1808453

afgegeven te Pakistan op : 04.07.2019

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...] voor een duur van [...] dagen,

met het oog op : [...]

afkomstig uit Abu Dhabi met vliegtuig vluchtnr. EY057, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(....)

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een visum.

(...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“1.

De uiterst dringende noodzakelijkheid van huidig verzoekschrift tot schorsing vloeit voort uit de t.a.v. verzoeker genomen beslissing tot teruggedrijving.

Een datum werd -bij weten van verzoeker- tot op heden nog niet bepaald, doch deze datum kan zowel reeds morgen als volgende week zijn.

De verwijderingsmaatregel genomen t.a.v. verzoeker is m.a.w. dermate imminent dat een zeer spoedige beslissing zich opdringt teneinde te vermijden dat verzoeker gedwongen gerepatrieerd zou worden naar Pakistan.

De gewone schorsingsprocedure laat niet toe om tijdig en op doeltreffende wijze de realisatie van het aangevoerde ernstige nadeel te beletten.

2.

Verzoeker heeft diligent gehandeld teneinde de schorsing te bekomen.

Op 16 juli 2023 werd verzoeker de bijlage 11 betekend. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend door de raadsman van verzoeker op 24 juli 2023."

2.2.2. Verzoeker wijst erop dat hij riskeert gedwongen gerepatrieerd te worden naar Pakistan. Hij verblijft in het gesloten centrum Caricole en riskeert op elk moment te worden teruggedreven naar Pakistan waardoor zijn vordering dringend is.

2.2.3. Uit de gegevens die de verwerende partij overmaakte, blijkt dat de terugdrijving van verzoeker naar Abu Dhabi wel degelijk imminent is, waardoor hij kan worden bijgetreden waar hij stelt dat er sprake is van hoogdringendheid.

2.2.4. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"1.

Verzoeker werd op de luchthaven toegang tot het grondgebied ontzegd op basis van art. 3, eerste lid Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen terzake zijn:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig visum.

2.

Essentiële vaststelling is echter dat verzoeker sinds 2001 een onbeperkt en onvoorwaardelijk verblijfsrecht heeft in België.

Ter staving hiervan brengt verzoeker een uittreksel uit het rijksregister bij (stuk 2).

Verzoeker is bovendien in het bezit van een elektronische C-kaart, die hij kon voorleggen tijdens de identiteitscontrole op de luchthaven.

Ook hiervan legt verzoeker volledigheidshalve een afdruk van neer. (stuk 3)

3.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 September 2002, nr. 110.071).

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 September 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Indien de bestreden beslissing verwijst naar de afwezigheid van een visum - terwijl niet kan worden betwist dat verzoeker over een onbeperkt verblijfsrecht en houder was van een elektronische C-kaart - ligt een schending van art. 3 Vreemdelingenwet i.u.o. de materiele motiveringsverplichting voor.

3.

Tijdens de controle op de luchthaven bleek de door verzoeker voorgelegde elektronische C-kaart in 2021 bij de gemeente te zijn aangegeven als gestolen/verloren.

Deze aangifte gebeurde buiten het medeweten van verzoeker om.

Blijkbaar leidde dit de gemeente er eveneens toe de betreffende elektronische C-kaart te deactiveren, waardoor deze op het ogenblik van binnenkomst in het Rijk door de grensbewakingsbeambten als ongeldig werd aanzien.

4.

Verzoeker was niet op de hoogte dat zijn elektronische C-kaart was gedeactiveerd.

Het spreekt voor zich dat een deactivatie van een elektronische identiteits- of vreemdelingenkaart geen uitwendige verandering van de betreffende kaart met zich meebrengt: de gegevens op de chip geven de houder dan wel geen toegang meer tot de elektronische diensten van de overheid (tax-on-web, Itsme, etc.), maar de kaart ziet er nog steeds hetzelfde uit.

Verzoeker baseerde zich op de geldigheidsdatum vermeld op de C-kaart (die stelde geldig te zijn tot 28 Oktober 2024), om te besluiten dat hij nog steeds met de betreffende kaart mocht reizen.

Er kan dus geen enkel kwaad opzet in hoofd van verzoeker worden vermoed: verzoeker beschikt over een onbeperkt verblijfsrecht en een elektronische C-kaart waarvan hij in alle redelijkheid kon uitgaan dat deze nog geldig was.

Desondanks werd verzoeker de toegang tot het grondgebied geweigerd, en werd hij opgesloten in het transitcentrum 127bis.

5.

Een dergelijk handelen door de administratie - waarin een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht en in het bezit van een elektronische C-kaart de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd louter omdat deze kaart buiten zijn weten om werd gedeactiveerd door de gemeente - is manifest onbillijk en staat niet in redelijke verhouding staan tot de feiten.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden, wanneer de administratie haar beleidsvrijheid op een kennelijk onredelijke manier heeft aangewend. De beslissing van de administratie wordt als onredelijk beschouwd, wanneer ze niet heeft gehandeld zoals elke normaal voorzichtige en zorgvuldige ambtenaar in dezelfde omstandigheden zou doen.

In toepassing van het evenredigheidsbeginsel geeft de normaal zorgvuldige ambtenaar de voorkeur aan de maatregel die optimaal rekening houdt met de belangen van de burger enerzijds en met de doelstellingen van algemeen belang van zijn administratie anderzijds.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt aldus voor."

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift van een uittreksel uit de gegevens van het rijksregister en een afschrift van zijn Belgische C-kaart (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

2.3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 1°/ 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”

2.3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 juli 2023 op Zaventem toekwam vanuit Abu Dhabi met een Pakistaans paspoort en een Belgische C-kaart. De door verzoeker gebruikte C-kaart bleek evenwel na verificatie door de grensinspectie te zijn gesupprimeerd en SIS II-geseind te staan met het oog op inbeslagname. Hierbij stelde de gemachtigde van de staatssecretaris ook vast dat verzoeker op 20 mei 2021 aangifte had gedaan van verlies/diefstal/vernietiging (bijlage 12) van deze C-kaart en dat de laatste exit-stempel uit zijn paspoort dateert van eind 2020, zodat niet kan worden opgemaakt of verzoeker minder dan 1 jaar geleden vertrokken is. Bijkomend werd vastgesteld dat geen aangifte van vertrek werd gedaan, waardoor verzoeker bij zijn terugkeer in het bezit dient te zijn van een (terugkeer-)visum. Een afschrift van het attest van verlies/diefstal/vernietiging (bijlage 12) van 20 mei 2021 werd voor de volledigheid opgenomen in het administratief dossier.

2.3.6. In zijn middel betoogt verzoeker dat hij over een onbeperkt en onvoorwaardelijk verblijfsrecht in België beschikt en dat hij in het bezit is van een elektronische C-kaart, hetgeen hij tracht te staven aan de hand van de gegevens uit het rijksregister en door een kopie van zijn C-kaart bij zijn verzoekschrift te voegen (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3). De beslissing is volgens verzoeker behept met een motiveringsgebrek. Nog volgens verzoeker was hij onwetend over de de-activatie van zijn verblijfskaart, omdat de aangifte van verlies buiten zijn weten zou zijn gebeurd. Er kan naar het oordeel van verzoeker in zijn hoofd geen enkel kwaad opzet worden vermoed. De bestreden beslissing is naar het oordeel van verzoeker om die reden onredelijk.

2.3.7. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris, gelet op het geheel van de gedane vaststellingen kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat verzoeker niet *“in het bezit (is) van de bij artikel 2 vereiste documenten”*. Uit niets blijkt dat ten onrechte toepassing zou zijn gemaakt van artikel 3, eerste lid, 1°/ 2° van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij zich thans nog kan beroepen op zijn voorgehouden onvoorwaardelijke verblijfsrecht in België, noch dat zijn gesupprimeerde C-kaart hem zou toelaten om visumvrij het grondgebied van het Rijk binnen te komen. In elk geval slaagt verzoeker er niet in de pertinente vaststelling te weerleggen dat hij *“niet in het bezit (is) van een visum”*.

In zoverre verzoeker thans voorhoudt onwetend te zijn over de de-activatie van zijn verblijfskaart, kan hij niet worden gevolgd. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat verzoeker zelf aangifte heeft gedaan en dat het attest van verlies/diefstal/vernietiging (bijlage 12) van zijn verblijfskaart zijn handtekening bevat. Dit attest bevat bovendien volgende duidelijke vermelding:

« (...) En cas de perte ou de vol d'une carte d'identité électronique, d'une carte électronique pour étrangers ou de retrait de la carte d'identité d'un belge, les fonctions électroniques sont immédiatement et définitivement révoquées.

La commune annule la carte perdue, volée ou détruite; celle-ci est désormais sans valeur, même si elle devait être retrouvée par la suite. Elle est également signalée dans les banques de données nationales et internationales conformément aux dispositions légales en vigueur. »

Door toedoen van de aangifte van verlies/diefstal/vernietiging is de C-kaart dus, ondanks de eventuele vermeldingen op de fysieke kaart, totaal onbruikbaar geworden. De bewering van verzoeker dat deze aangifte buiten zijn medeweten zou zijn gebeurd, is volstrekt ongeloofwaardig. De stelling van verzoeker dat hij er in alle redelijkheid vanuit kon gaan dat zijn verblijfskaart nog geldig was, kan bijgevolg niet overtuigen. Uit de gegevens van het rijksregister, die verzoeker trouwens zelf aanbrengt als bijlage bij het verzoekschrift, blijkt bovendien dat deze C-kaart sedert 12 januari 2023 ook in de gegevens van het rijksregister werd gesupprimeerd. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij het land niet sinds meer dan één jaar verlaten heeft, waardoor hij niet kan bogen op een recht op terugkeer in het Rijk (artikel 19, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet). Bijgevolg dient hij via de Belgische vertegenwoordiging in het buitenland een (terugkeer-)visum aan te vragen.

2.3.8. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door hem de toegang tot het grondgebied te weigeren. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Het verzoekschrift bevat geen uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Betreffende zijn belang bij onderhavige vordering vermeldt verzoeker het volgende:

“Gelet op het feit dat verzoeker zijn sociale en economische belangen in België heeft: verzoeker is gedomicilieerd in Charleroi

Door de beslissing tot terugnijving (bijlage 11) ondervindt verzoeker ernstige nadelen: hij kan niet terug naar huis keren, zijn beroepsactiviteiten verderzetten, enzovoort.

Door de beslissing te schorsen ontstaat er een aanzienlijk voordeel voor verzoeker.”

2.4.2. De vordering tot schorsing dient een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaag- en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.4.3. Verzoeker stelt dat hij zijn sociale en economische belangen in België heeft en dat hij door toedoen van de bestreden beslissing niet naar huis kan terugkeren en zijn beroepsactiviteiten niet kan verderzetten, maar dit blijkt niet uit het administratief dossier, noch uit de informatie die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3). Verzoeker toont niet aan dat het centrum van zijn belangen zich in België zou bevinden. Verzoeker toont ook niet aan dat hij recent nog in België heeft verbleven. Blijkbaar werd verzoekers verblijfskaart immers reeds sinds de aangifte van verlies/diefstal/vernietiging (bijlage 12) van 20 mei 2021 gedeactiveerd. Aangezien verzoeker niet bewijst recent nog in België te hebben verbleven toont hij niet aan thans enig nadeel te ondervinden doordat hij niet naar ‘huis’ zou kunnen terugkeren.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN